

Somni d'una nit d'estiu

Un relat de: [AssociacioRelataires](#)

Una nit d'estiu, a la petita sala de jocs, hi tremolava la llum d'un televisor; era molt fondo, de cantonades arrodonides, de comandaments daurats, i desprenia, al cap d'una estona de funcionar, una olor de baquelita calenta que sortia d'aquelles làmpades enceses a la part del seu darrere.

L'àvia era asseguda, com cada nit, en el balancí; jo, abraçat als meus genolls, i assegut sobre aquell terra fresc de quadrícula de rajols blancs i negres, esperava amb relativa expectació —ja havia llegit el viatge de Tintín a la Lluna— veure en directe l'aventura d'aquells moderníssims herois. L'àvia, que no sabia ni tan sols de l'existència de Tintín, no parava de negar aquella realitat mentre assenyalava la pantalla amb el vano tancat i repetia que allò era impossible.

A la pantalla del televisor, de grisos fortament contrastats, molt sovint aquella emissió intercontinental, que mantenia mig món en comunió, quedava interrompuda: la imatge començava a desplaçar-se verticalment i s'accelerava fins a fer-se invisible. I quan la televisió ens negava la imatge de la Lluna, jo sortia al pati per comprovar que seguia allà dalt; i tenia, a més, l'esperança de veure sobre ella un senyal que confirmés el bon acabament d'aquella aventura.

I l'àvia ho va negar bíblicament tres cops abans de les primeres llums morades del dia.

Però, amb el fred puntxegut de la matinada, vàrem veure aquell món sense penombres, llum i obscuritat separats per una nítida ratlla, de cel negre i terra blanc; moviments a càmera lenta d'uns cossos líquids amb cara de vidre; frases assajades per a la posteritat; imatges de conquesta; i una petjada polsosa, perfecta i permanent, en aquell món sense aire; una bandera rígida, immòbil, irreal; tan irreal ens va semblar aquella escena que pensàrem que, definitivament, l'àvia tenia raó: allò era impossible. "Què ha dit la ràdio?" —va preguntar.

William